

V. LETNIK — 3. ŠTEVILKA
MAJ 1980

Masa
OSKUPNOST

glasilo szdl ljubljana moste-polje

25. Maj

UMETNIŠKA PRILOGA

MLADI O TITU

Vedno, kadar se je tovariš Tito pogovarjal z mladimi ali ko je govoril o njih, so bile njegove besede zanje ustvarjalni poziv na akcijo, vabilo za nov prispevek h graditvi socialističnih samoupravnih odnosov, k razvijanju bratstva in enotnosti naših narodov in narodnosti in neuvrščene aktivne vloge naše države, k razvijanju vrednot in pridobitev naše socialistične revolucije. Mladi smo se Titovemu pozivu vedno odzivali. In tudi sedaj obljubljam, da ne bomo zavili s Titove poti.

Zavest enakopravnosti globoko prežema bit mladega človeka

Narodu, ki ima takšno mladino, se ni treba bati za njeno prihodnost. To misel je tovariš Tito rad poudarjal na kongresih, v razgovorih, pa tudi v intervjujih z domačimi in tujimi novinarji. Veroval je v mlado generacijo. Kamorkoli ga je že zanesel korak, povsod se je zanimal za razmere, v katerih mladi živijo in delajo pa tudi za probleme, s katerimi se srečujejo. V vseh kritičnih trenutkih se je obrnil na mladino in zaupal je njenim sposobnostim. Pa tudi mladina je

Šola samoupravljanja

»Dobro je znano, da sem od vsega začetka podpiral mladinske delovne akcije in da jih podpiram še danes. Mladina je zares zlasti v prvih povojnih letih, izpisala svetle strani v našem boju za izgradnjo in obnovo države. Prispevala je velik delež k razvoju naše družbe. Nekaj časa smo v tem pogledu malo zaostajali in bil sem zelo zadovoljen, ko se je vnovič jelo posvečati ustrezno pozornost prostovoljnemu mladinskemu delu. Veselilo me je tudi, da so nove generacije mladih graditeljev imele vse bolj ugodne materialne možnosti za tako delo, kar je povsem normalno. Spremljam uspehe, ki jih je dosegla mladina na današnjih delovnih akcijah in moram reči, da sem zadovoljen. Še posebej mi je ljubo, da je vedno več mladih, ki žele sodelovati. Ta pripravljenost naše mladine je velik družbeni kapital, na kar je naša država lahko ponosna. Velika škoda bi bila, če ne bi zagotovili možnosti, da bi se ta mladostni entuziazem nenehno prelival v ustrezno akcijo.

Mislím, da bi vsaka družbenopolitična skupnost morala, ko sprejema načrte svojega razvoja, poleg zveznih in republiških mladinskih delovnih akcij razmisliti o tem, kako in pri katerih načrtih bi se lahko angažirala mladina. Tudi ekonomski vidiki govore v prid takšne potrebe.

Seveda nisem nikoli menil, da je na delovnih akcijah najbolj dragocena stvar to golo delo, boj s kubiki in podobno. Vselej sem predvsem govoril o politično vzgojni naravi akcij. Poudarjal sem, da je ta kolektivni delež pri graditvi, posebno pomembna oblika vzgajanja mladih, hkrati s pridobivanjem samoupravljaljskega znanja.«

Tito in mladi, novembra 1979

pri Titu mnogokrat iskala podpore in nasvetov, saj je vedela, da ima prav v njem najboljšega svetovalca in zaupnika.

»Zmerom sem poudarjal, da imamo čudovito mladino in da veliko prispeva socialističnemu razvoju naše dežele. Toda večkrat sem povedal, da z delom zveze mladine ne moremo biti zadovoljni. Očitno imamo opravka z določenim razkorakom med splošnimi težnjami, navdušenjem ter pripravljenostjo mladine, da se družbeno angažira in tistim, koliko ji pri tem pomagajo ter jo usmerjajo mladinske organizacije in ZK...

... Iz izkušenj našega revolucionarnega gibanja vemo, da se je mladina zmerom kar najbolj zanimala za vsa bistvena vprašanja našega družbenega razvoja in da je zmeraj prinašala vanj vso svojo mladostno ognjevitost. Tako mora biti tudi zdaj. Toda

delo Zveze mladine se nekako bolj omejuje na okvire forumov in pogosto na abstraktno debatiranje, ločeno od resničnih življenjskih vprašanj, posebno še vprašnji mlade generacije...

Uspehi bodo tu, če bo sleherni mladinec videl v mladini svojo organizacijo, v kateri lahko najširše uveljavi svojo pobudo. Forumi so dolžni mladino usmerjati na konkretne akcije in razne akcije organiziranosti. Poglavitno je še bolj spodbujati sodelovanje mladih v vseh družbenih dejavnostih in opravkih na liniji izgradnje našega samoupravnega socializma. Če takšnega dela ne bô, bo ne samo manjkal dragocen prispevek mladine, marveč bo nastal tudi prostor za vplive tistih, ki skušajo del mladih potisniti v napačno smer...«

Pogovor tovariša Tita z direktorjem Mladosti 25. maja 1972

MIRAN TODORI: Lipoglav 1979 II

Tjentište, 12. avgusta 1970

Tito je imel še eno naporno pot. Komaj je bil končal obisk v Črni gori, že je krenil na Tjentište, na proslavo najslavnejše bitke v revoluciji.

Meščani Višegrada, Goražda in Foče so imeli srečo, da se letalo, s katerim bi bil moral predsednik odpotovati iz Titograda, zaradi goste megle nad Sarajevom ni moglo spustiti v glavno mesto Bosne in Hercegovine in je zato Tito s spremstvom z avtomobilom krenil prek Kolašina, Bijelega polja in Priboja v Bosno. V vasi Štrbci, na trojni meji med Črno goro, Bosno in Hercegovino ter Srbijo, so se s tovarišem Titom srečali predstavniki dveh republik.

Navdušen sprejem so priredili tovarišu Titu najprej v Višegradu. Predsednik je bil prvič v njegovem mestu. Več kot deset tisoč ljudi je prišlo na ulice, da bi ga videli in pozdravili. Ko je predsednikov avtomobil pripeljal po glavni ulici, se je kot iz enega grla razlegalo: »Mi smo Titovi — Tito je naš«. Čeprav utrujen od dolge poti po vročem dnevu in deloma slabi, prašni cesti, je tovariš Tito ves čas stal v avtomobilu in odzdravljaval, vse dokler ni prispel do znamenitega višegradskega mostu.

Sredi mostu je sedem deklet v slikovitih narodnih nošah izročilo dragemu gostu darilo — sliko mostu.

»Komaj sem prišel, pa že darila,« se je pošalil predsednik. Potem so mu dekleta stisnile roko in ga poljubile.

»Hvala tudi za to!« je dodal Tito.

Z mostu si je predsednik ogledal panoramo in spremenjeno podobo mesta, v katerem je bilo nekoč koncentracijsko taborišče, ječa komunistov, med vojno pa je bilo skoraj popolnoma uničeno.

Tako je bilo tudi v Goraždu in Foči, vse do Tjentišta: pristrčni sprejemi in radost, da je tovariš Tito med njimi.

Na Tjentištu so pričakali predsednika Tita brigadirji trinajstih brigad mladinskega naselja delovne akcije »Sutjeska 1970«. Ves dan in vso noč so tu urejali svoje barake, lepšali naselje in oblikovali majhne cvetlične nasade. Tu ni bilo protokola in ne ceremonijala. Predsednik je stopal mimo brigadirjev, se rokoval z mnogimi fanti in dekleti, sprejemal cvetje. Ko si je ogledal maketo rekreacijskega centra, ki ga urejajo v narodnem parku Sutjeske, je komandant delovne akcije izročil tovarišu Titu v dar brigadirsko uniformo.

»Vi bi radi, da bi oblekel tudi delovno obleko in delal z vami,« se je pošalil Tito, ko se je zahvalil za darilo.

»Ali ne sodi k delovni obleki tudi lopata?« je vprašal predsednik skupščine Bosne in Hercegovine.

Brigadirji so vzklikali tradicionalni »Horuk«, ko je predsednik obljubil komandantu štaba, da bo rad prišel k njegovemu tabornemu ognju, ker ga to spominja na vojne dni.

Zvečer je tovariš Tito ob tabornem ognju pripovedoval o epopeji Sutjeske. Obujal je spomine na četrto in peto sovražno ofenzivo, prehod vrhovnega štaba pri Suhi, na junaštva Druge dalmatinske brigade. Go-

voril je tudi o četi Četrte črnogorske, ki je skoraj vsa padla, ko je vrhovnem štabu verovala prehod, o obroču in končnem preboju na Sutjeski.

Brigadirji so pazljivo poslušali vsako njegovo besedo in nekaterim so ob posameznih epizodah silile solze v oči.

Iz knjige Tito med nami

Tito in mladi

Narodu, ki ima takšno mladino, se ni treba bati za njegovo bodočnost Tito

»Brčko-Banovići«, Šamac—Sarajevo«, »Avtocesta Bratstva in enotnosti«, »Kozara«, »Novi Beograd«, »Suha krajina«, »Posočje«, »Morava«...

V nedolged bi lahko pisali spisek mostov in zgradb, vodovod in prog, v katerih je vzdana trdna volja, pogum in znoj mladinskih delovnih brigad, ki so takoj po vojni stopile s trdno voljo za starejšimi tovariši. Te mlade roke so razbijale skale in gradile, kar se je graditi dalo na pustem svetu, na krasu, na obsežnih Vojvodinskih ravninah ali na pobočjih neusmiljenih gora.

Mladina je bila vedno prva in najodločnejša, ki je stopala po Titovi poti, v kateri je naš ljubljani voditelj vedno iskal zaveznika in tovariša. Da, tudi tedaj, ko je bilo najtežje, so mladinci v najlepšem obdobju svojega življenja prišli za kramp, lopato, pa tudi za orožje, če je bilo treba.

Primerjati današnjo mladino s tisto dveh ali treh generacij prej je nepravilno. Končno smo tudi mi danes borci za lepši jutri. Mi moramo uresničiti to, kar sta teoretično začrtala Tito in Kardelj v svojih življenjskih delih. Dograditi moramo, kar sta onadva s tako odločnostjo in pogumom začela graditi. Dela pa je še ogromno. V vsaki tovarni, rudniku ali banki se najde nešteto drobnih »goljufij« nepravilnosti. Odkriti jih moramo, jih odpraviti in narediti vsem ljudem življenje kar najlepše.

Tega pa smo sposobni! Borili se bomo za Titova načela! Dali bomo od sebe vse, kar od nas zahteva zgodovina, sedanost pa tudi kasnejši rodovi!

Zavedamo se, da je bodočnost v naših rokah. Gradili jo bomo najbolje, saj je za našo domovino najboljše komaj dobro!

DARJA PLEŠE

Človeka smrt požanje človeštva ne, naprej, z njim, kar je storil zanje živelo bo vselej

Vest o Tvoji smrti nas je zelo prizadela. Nehote smo imeli rosne oči. Nekaj mesecev so se zdravniki borili s Tvojo hudo boleznijo. Ves čas smo se bali za Tvoje zdravje in upali smo, da boš okreval. Toda Tvoj življenjski krog se je 4. maja ob 15.05 strnil.

Težko se je sprijazniti z misljo, da Si umrl. Toda Tvoja misel bo kakor prej živo tlela v nas. Dolgo Si živel in marsičesa Si nas naučil. Imeli smo Te radi, radi Te imamo in vedno Te bomo imeli radi. Nikdar Te ne bomo pozabili.

Miha Mraz, 7. b

V nedeljo, 4. maja, je prenehalo biti srce velikega komunista, revolucionarja in našega predsednika tovariša Tita. Zelo sem bil pretresen, ko je zdravniški konzilij sporočil, da je kljub največjim naporom počasi ugašalo življenje tovariša Tita in ugasnilo.

To je bil eden največjih revolucionarjev našega časa. On je bil tisti, ki je združil jugoslovanske narode v boj proti okupatorju, ki je največ pripomogel k svobodi, v kateri danes živimo. Vedno je poudarjal: »Samo, če bomo enotni, se bomo lahko uprli sovražniku in vsem silam, ki nas poskušajo zatreti.« Pred vojno je bil neštetokrat zaprt in obsojen. Pretrpel je mnogo kazni in zasluženost smo ga določili za dosmrtnega predsednika socialistične federativne republike Jugoslavije. Zavzemal se je za neuvrščenost in njemu se imamo zahvaliti, da smo danes neodvisni, da je pri nas samoupravljanje in končno, da živimo v svobodi in miru, kar je navsezadnje najpomembnejše. Tita ni več, v naših srcih pa bo živel vedno. Saj to je naša, Titova Jugoslavija!

Aleš Hladnik, 6. b

Sedela sem pred televizijskim zaslonom. Gledala sem film. Nenadoma pride do prekinitve sporeda in na zaslonu se prikaže napis: Jugoslovanska radiotelevizija. Zdrznem se. Utrne se mi boleča misel. Toda ne, saj ne more biti res. Tedaj se zasliši glas napovedovalca: »Umrli nam je tovariš Tito.« To je bil glas poln bolečine, žalosti. V tem trenutku se še nisem zavedala, da je to res. Toda predramim se iz otopelosti, tečem k staršem, ki so bili v kuhinji. Povem jim. Tudi onadva se boleče seznanita z resnico. Mama joče. Saj je iz tiste generacije, ki je bila med vojno in po vojni vedno z njim. Izgubila je brata in sestro v vojni in tudi ona se zagrne v nekakšno otopelost, žalost. Oče jo tolaži, čeprav je tudi njega prizadelo. Ne moremo opisati tistih trenutkov, ki so bili polni bolečine. Saj je bil Tito velik človek, največji, kar se jih je kdaj rodilo v zgodovini. Še posebno rad je imel otroke. V naša srca se je vselil in noben si ni mogel zamisljati, da nekega dne ne bo več Tita. Zares, bil je naš človek in smo bili njegovi.

Čeprav njega ni več, bo vedno v naših srcih, nadaljevali bomo njegovo pot in izpolnjevali dolžnosti za boljši jutri, za vse! Saj je Tito vedno verjel v nas in se ni bal prihodnosti, ni se bal svoje smrti, tolažil nas je in bodril. Zato smo mu hvaležni za vse, kar je storil za nas in za celo človeštvo.

Karmen Pustavrh, 6. b

Tistega večera, ko vse naokrog rosilo je, se žalost nad nas zgrnila je, pretresla vse ljudi.

Novica se razširja po vsem svetu. Umrl naš Tito je, velikan, prijatelj vseh ljudi.

Z modrim vlakom so iz Ljubljane v Beograd odpeljali, tam ga pokopali, toda ostal bo vedno z nami.

Primož Potočnik, 2. a

V nedeljo sem se vračala iz kina, dobre volje in nasmejana. V Zalogu sem srečala sošolca. Poklical me je in žalostno dejal: »Naš Tito je umrl.« Nisem mu verjela, nisem mogla. Ko pa sem videla, da na domu KS spuščajo zastave, sem sprevidela, da je to resnica.

»Rodil se je v Zagorju belem, otrok sredi otrok, njegovo edino bogastvo bilo je dvoje rok.«

Tako pravi ena izmed premnogih pesmi o Titu. Toda, ko se je poslavljalo od nas, mu je bilo na voljo tisoče rok. Vse bi mu rade pomagale. Da bi le mogle.

Včeraj se je še zadnjič poslovil od Ljubljane — mesta heroja. Ljudje so se zbrali v ogromni množici. Vsi bi radi videli poslednje slovo človeka, ki ga nosimo v srcih.

Vedno, kadar je odhajal iz Ljubljane, smo vedeli, da to pomeni na svidenje. Vedno so ga ljudje bučno pozdravljali, mahali z zastavicami, nosili napise. A sedaj? Sedaj vemo, da ne bo nikoli več prišel med nas. Ljudje ob cestah nimajo zastav, napisov. Nihče ga ne pozdravlja na glas. Le v srcih odmeva težko slovo, po licih tečejo velike deževne kaplje. To niso solze. Ne. Mi ne smemo jokati. Tudi on ni. To so le debele deževne kaplje, ki počasi drsijo po licih.

Vlasta Ribič, 8. b

Zadnja Titova štafeta — Elizabeta Jakob, 3. razred osnovne šole

V naših srcih je velika ljubezen do Tita in bo ostala vedno, za vse večne čase. Ko smo zvedeli za žalostno, prežalostno vest, ni bilo človeka, ki mu ne bi po licu pritekla solza. Čeprav samo ena solza, ena sama solza, je ta izražala vso veliko ljubezen do tovariša Tita.

Irena Šetina, 5. b

Še dolgo v noč po tej pretresljivi novici sem premišljevala o njem, saj me je nekaj stiskalo pri srcu, nazadnje pa sem zaspala s polnimi očmi solza, ki so mi kot kristali polzeli po licu.

Barbara Klemen, 5. b

Ko sem slišal, da je Josipu Brozu-Titu nehalo biti srce, so se mi v očeh nabrale solze. Še sedaj me boli srce.

Marko Novak, 5. b

Velika je izguba za nas, majhno domovino velikega srca.

Ludvik Lužar, 5. b

Tito, ti si srček, ki je ugasnil.

Ciciban Matjaž

Tito je pomenil domovini toliko, kolikor pomeni dete materi.

Andrej Obed, 6. a

Ljubil je naravo, ljubil je ljudstvo, ljubil je vse.

Polonca Poljanec, 6. c

Ker tovariša Tita ni več, ne bom nikoli več tako srečna, kot sem bila, ko je bil še živ.

Irena Kaisersberger, 5. b

Tako srečnih dni, kot so bili do četrtega maja, ne bo nikoli, nikoli več.

Marko Dolanec, 5. b

V mojem srcu ni samote, kajti v njem je misel na tovariša Tita. V očeh mi blesti njegov obraz, v ušesih slišim njegov glas, ki nam kliče, naj se učimo in ljubimo svojo domovino, ki je samo ena na svetu.

Neda Tuma, 5. b

V nedeljo, 4. maja 1980 ob 15.05 je po težki bolezni preminil naš tovariš Tito. Tega dneva se bom za vedno spominjala, saj je umrl prav na moj rojstni dan. Tito je ljubil svojo domovino bolj kot vse na svetu. Včerajšnja novica me je zelo prizadela. Bil je borec, revolucionar, komunist in tudi zdaj, ko ga ni več, bo za vedno ostal v naših srcih. Izgubili smo človeka, ki nam je bil več kot oče. Vse nas je pretreslo, kot da bi izgubili svojega najbližnjega. Bil je dober človek in vdan mladini. Bil je dober prijatelj tovariša Edvarda Kardelja. Nadaljeval je dela Marksa, Engelsa in Lenina. Njegova dela so nesmrtna. Hodili bomo po poti, ki je začrtana. Mladina je vsak dan s strahom spremljala poročila zdravniškega konzilija. Upali smo, da se najhujše vendarle ne bo zgodilo. Toda...

Martič, 7. b

Tito

Joj, ljudje, žalujte, vsi si žalost kujte, Saj maja tega leta, prišel vihar je v domovino našo.

Bil je tih deževen dan, Ko v naročje svoje je vihar vzel maršala Tita.

MIRAN TODORI: Lipoglav 1979 IV

Vzel nam je človeka, prijatelja, maršala, vzel nam je očeta.

Vzel ga je vihar v neskončnost temno, odpeljal ga je v spanje, spanje brez bujenja.

A maršal ostal bo živ, ostal bo živ v srcih, srcih, za katere je svobodo izbojeval.

Golob, 7. b

Pisal se je 4. maj 1980 in Ljubljana je bila deževna, turobna. Ljudje so hiteli po ulicah in sploh živeli običajno življenje, ki pa je že štiri mesece imelo priokus nečesa grenkega, kar je zbuvalo skrb, upanje in ustvarjalo nenehno napetost. Vsi vemo, kaj je bilo to — naš dragi tovariš Tito se je boril s hudo boleznijo vse te dolge dni negotovosti.

Ni nam minil dan, ne da bi skrbno vsaj enkrat poslušali sporočilo zdravniškega konzilija in da ne bi vsak večer pomislili nanj ter pri tem olajšano ali zaskrbljeno vzdihnil — odvisno od tega, kar smo zvedeli od zdravnikov. Bili so dnevi, ko smo optimistično upali v najboljše in dnevi, ko smo po radiu ali televiziji izvedeli, da je »stanje tovariša Tita kritično.«

Nenadoma pa je tega bilo konec. Zdravniški konzilij je izdal svoje zadnje žalostno, pretresljivo sporočilo: »Umril je tovariš Tito.«

Jugoslavija je zajokala, a v svoji bolečini ni ostala sama — z njo čuti ves svet. Vsi ljudje sveta so ob človeku, ki je dal pečat našemu času. Odšel in nam tako zastavil nalogo, da nadaljujemo njegovo delo, ki je tako neprecenljivo, da bodo njegove vrednosti v večini lahko občutile šele naslednje generacije.

Mi pa v teh dneh ne čutimo ničesar drugega kot žalost, čeprav se verjetno še vedno popolnoma ne zavedamo, kaj smo izgubili s Titom.

Vsak utrip srca, vsaka naša kretnja, vsak pogled, vse na nas in v nas je drugačno kot ponavadi. Ko zagledamo Titovo sliko s črnim trakom, ko slišimo kaj o njem, ko samo pomislimo nanj — že gledamo okolico skozi solze, že nam srce začne hitreje biti in vsak hip bolj se zavedamo tra-

gedije, toda vsak hip smo bolj odločni, bolj ponosni in zatrdno prepričani, da bomo branili in nadaljevali Titovo delo.

Nič, nič nas ne bo odvrnilo od tega. To je naš življenjski cilj, ki je močnejši od vsega, tudi od smrti. Na nas mladih je predvsem, da to nalogo izpolnimo in mi sporočamo Titu, s tem pa tudi celotnemu svetu:

Dragi Tito!

Vedno si verjel v nas, tudi takrat, ko so nekateri omalovaževali naše sposobnosti in cilje. Učili smo se od tebe, in še se bomo učili. Jemali bomo za sveto tvoje besede, ostal boš naš najsvetlejši vzor, poskrbeli pa bomo, da postaneš in ostaneš vzor vseh naslednjih generacij. Obljubljamo, da bomo spoštovali in uresničevali tvoje ideje, jih prenašali naprej, širili po vsem svetu in sploh ostali zvesti Tvojemu spominu.

Ana Simeunovič, 8. a

Štiri mesece sem zvesto zasledovala televizijski program in dnevno časopisje, kako poteka tvoje zdravljenje. Zelo me je pretreslo, ko sem v pustem deževnem popoldnevu zvedela, da si nam umrl. Nisem verjela, da je tvoja smrt resnica, toda uro za uro so ponavljali eno in isto: »Naš veliki voditelj, Josip Broz-Tito je umrl!« Solze so mi stopile v oči in mi spolzele po žalostnem licu. Umril si, res je tovariš Tito, toda zapustil si nam dela, ki ne bodo nikoli umrla. Trdno bomo branili pot, ki si nam jo začrtal in še naprej, čeprav brez tebe, tovariš Tito, gradili bodočnost Jugoslavije!

Tanja Grčar, 7. a

Žalost je prekrila ves svet. Po ulicah vidiš potrte in žalostne ljudi, kot da jim je težak kamen padel na srca, ki so tako močno ljubila dragega TITA — TITA, ki je znal biti ljubezniv, razumevajoč in vse tisto, kar rečemo le z eno besedo — bil je dobrega srca. Ne — TITO je še vedno med nami, ni umrl, njegove misli, želje in besede so vklesane v naših srcih, kjer bodo za vedno ostale v nas in v naslednjih generacijah. Ko to pišem, je v razredu nenavadna tišina, vest, ki ji težko verjamemo, nas je globoko pretresla. Poti v šolo in iz nje niso več vesele in razposajene, so le velika žalost in temačnost, ki se je ne da izbrisati z obraza ljudi. Ne moremo verjeti tej grozni vesti, da smo izgubili TITA, ki

nam je bil vse na svetu — oče, mati, učitelj, prijatelj. Ostali so nam spomini na velikana svetovne zgodovine. V naših mislih je le eno — TITO ni umrl, še vedno je med nami, vedno bo med nami, v naših srcih, mislih in besedah. TITA imamo radi — TITO ni umrl, kajti njegove misli so v našem vsakdanjem življenju.

Umril je tovariš Tito. Vest je pretresla milijone Jugoslovanov. Sivo, turbno jutro je in ljudje hodijo okoli z mračnimi obrazi. V srcu vsakega je prostor predvsem za našega dragega tovariša Tita. Vsak misli nanj in se ga spominja kot velikega človeka. Žalostni smo, ker je umrl, in srečni, ker je živel.

Našim narodom je pomenil vse, bil je naš tovariš in oče. Naša domovina je svobodna in to so narodi dosegli pod vodstvom tovariša Tita. Trudili se bomo, da bomo nadaljevali njegovo delo in ohranili njegove ideje.

Ilona Berčič, 8. b

Ugasnilo je življenje našega dragega Josipa Broza-Tita. Umril je po težki bolezni. Medtem ko smo spremljali njegovo zdravstveno stanje, nas je vedno stisnilo pri srcu, če se je to poslabšalo.

Tovariša Tita imamo vsi radi. Tudi on nas je imel rad. Najbolj pa je bil vesel, če so ga pozdravili otroci, pionirji, cicibani.

Tovariš Tito nam je veliko pomenil. Zelo veliko je storil za naše ljudstvo, našo drža-

še trdno spim, ko se nad menoj pokaže nasmejan tetin obraz. In potem počasi odprem oči in se ji nenadoma vržem okoli vratu ter ji zaželim srečen dan. Ker se to dogaja bolj zgodaj, potem še malo poležim. Opazujem sonce, kako močno sveti v sobo; tako lepo je opazovati snope zlatih žarkov, ki se razlivajo po preprogi. V zraku poplesuje droben prah okoli mize, pod knjižno polico, okoli drobnega šopka cvetic na mizi. Da, res so lepa taka jutra.

Toda danes zjutraj ni bilo tako. Tetin obraz je bil žalosten, blazina še vlažna od mojih solz. Še vreme je tako, kot bi slutilo, da se dogaja nekaj velikega, žalostnega. Dežuje, debele kaplje padajo na okna in nenavadno tiho je, nič se ne zgane, nobene avtomobilskega hrupa kot ponavadi ni slišati. In spomnim se, kako težko smo sprejeli vest o tovarišu Titu, vest, da ga ni več med nami. Tega plemenitega človeka, ki je imel rad vse, mlade in stare, pionirje, mladince, delavce, pravzaprav vse ljudi sveta. Ni več človeka, ki ni poznal meja prijateljstva, ki se je zavzemal za enakost, bratstvo, človeka, ki je hotel vsem dobro.

Solze mi lijejo po licih. Počutim se kot eden tistih mirujočih ljudi ob Titovi cesti, ki nemo, brez besed, z žalostjo v srcu zrejo v sprevod in se še zadnjič poslavljajo od velikega prijatelja, ki nas ne bo nikoli več obiskal, nikoli več tako veselo pozdravil in

bila kruta bolezen, ki nam je vzela dragega predsednika. Niso pomagali številni upi in želje za okrevanje tovariša Tita. Smrt nam ga je vzela v 87. letu starosti. Vzela je velikega sina Jugoslavije.

V težkih trenutkih so nam najboljši prijatelji solze in zato jočemo skupaj z velikimi, težkimi oblaki.

Uršič Nataša, 7. b

Kinodvorana, brezpomemben film. Črno platno, nemir v dvorani. Na platnu se prikaže njegova slika. Vsa vzdrhtim v nenadnem strahu, pričakovanju, nemoči...

»Zaradi smrti predsednika Tita prekinjamo predstavo.« Glas, ki je za trenutek vzdramil vsa moja čustva, upihnil iskrico upanja, ki je še žarela. Ne morem se premakniti, strmim v sliko, ki mi pomeni v tem trenutku vse. Želim si, da bi le sanjala, želim si...

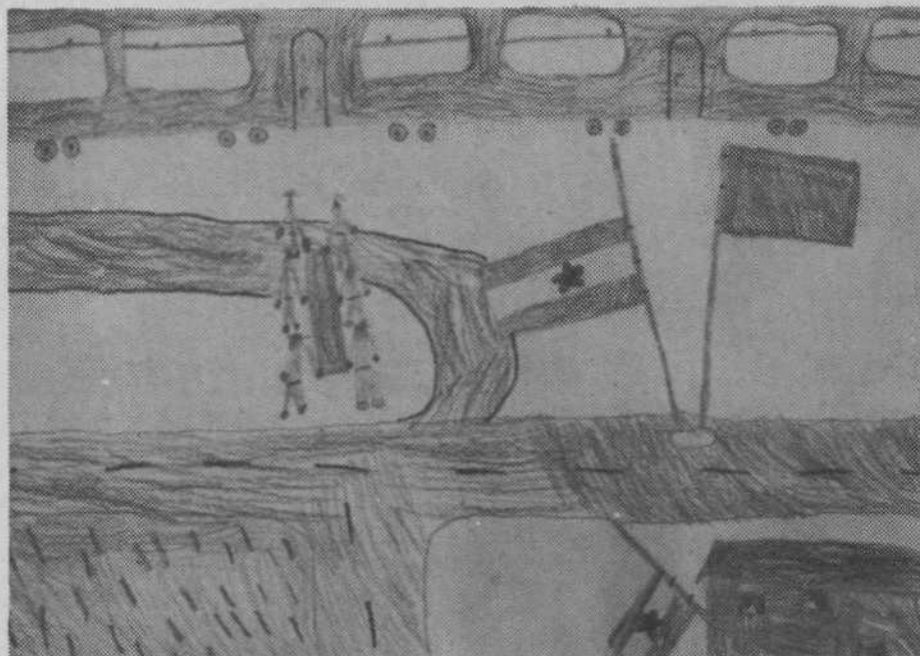
V glavi mi buči, ne morem prenesti svetlobe, ki se mi neusmiljeno zareže v oči. Ljudje, ki brezbrizno hitijo mimo mene po mokri cesti, se ne zavedajo ali ne vedo, kaj se je zgodilo.

Bil mi je prijatelj. Vem le to, da mu nihče nikoli ne bo mogel povrniti le delčka tistega, kar je on storil za vsakega od nas.

Vsaka stvar, ki jo vidim, me spominja nanj. Zaboli me, ko pogledam njegovo sliko. Črn trak je na njej, toda tudi ta ne skali srčnega, jeklenega pogleda, potez na obrazu in tudi ne drobnega, komaj opaznega prijaznega nasmeška.

Tisoče src, sožalnih brzobjav, solze, ki se pretakajo, venci in nema množica, katera misel je: »Tito, še naprej bomo stopali po tvoji poti.«

Eva Porenta, 8. c

Tito zadnjikrat na peronu ljubljanske železniške postaje

— 1. razred osnovne šole

vo. Če ne bi bilo Tita, bi nam Jugoslovanom in tudi drugim, ne bilo tako lepo. Tito se je bojeval za mir, za pravice.

Tito je iz prej razkosane domovine ustvaril našo socialistično, federativno republiko Jugoslavijo. Sedaj jo sestavlja šest narodov in več enakopravnih narodnosti.

Tovariš Tito je bil zaveden človek in dober prijatelj. Tita spoštujem. Vsem nam je vzor.

Zdaj je domovina ostala brez dragega predsednika. A ravnali se bomo po njem. Uresničevali bomo njegove načrte. Še naprej bomo hodili po začrtani poti bratstva in enotnosti. Tito je umrl, a v naših srcih bo živel večno.

Tanja Boc, 5. b

Jutro, ki naj bi se začelo kot navadno. Spominjam se juter v svoji sobi. Ponavadi

se nasmehnil, kot je znal le on, ki je imel vedno, za vsakogar pripravljeno toplo besedo.

Mirjam Stepanek, 8. b

Kot solze velike dežne kaplje so polzele po strehah, ljudeh in zastavah — obešenih na pol droga. Umril je človek, ki je vse svoje življenje posvetil miru, človek, ki se je vse svoje življenje boril za lepši jutri drugih...

Danes se je Ljubljana za vedno poslovila od soborca in prijatelja — tovariša Tita.

Težko je izpovedati bolečino, ki se je kot megla ovila okoli užaloščene Jugoslavije in pretresla njene prebivalce, težko bo izpopolniti praznino, ki je nastala po tej veliki izgubi za Jugoslavijo in svet.

Kako neizmerna je bila njegova ljubezen do domovine, kako neizmerno veliko je bilo njegovo delo..., kako neizmerno je

14. september 1979 — stadion v Splitu — otvoritev mediteranskih iger.

Stadion je bil nabito poln. Ljudje so bili nemirni, zakaj čez nekaj minut naj bi se prikazal naš ljubljani tovariš Tito. In res! Ko je stopil na oder, je stadion zabučal od navdušenega ploskanja in vzklikov: »Tito, Tito!« Navdušenje, ki nas je vse prevzelo, se je poleglo šele takrat, ko je tovariš Tito začel s svojim govorom.

4. maja 1980 je bil isti stadion zopet poln. Sredi tekme je onemel ob novici, da je umrl največji ČLOVEK Jugoslavije. Nato je zapel — pesem je zadonela kot prisega: Druže Tito mi ti se kunemo...

Podobnik Mirjam, 8. a

Mislím, da bo, čeprav je umrl, vedno živel med nami. Vedno se ga bomo spominjali.

Bil je človek, ki mu je vsak rad segel v roko, ga pozdravil. Zapustil nam je bogato dediščino — našo Jugoslavijo. Zapustil nam je tudi dolžnost, da še naprej hodimo po poti, ki jo je začrtal.

Ves svet žaluje. Izgubili smo človeka, čigar vrlin in dela ni mogoče opisati z besedami.

Njegova smrt, posebno sedaj, ko je v svetu grozeča napetost, je nenadomestljiva izguba za vse človeštvo.

Tito — to ime so s spoštovanjem in ponosom izgovarjali vsi. Pomenilo je bratstvo, enotnost, mir, pomenilo je ljubezen, neuvrščenost.

Vedno se mi je zdelo, da Tito ne more umreti, da je večni. Toda smrt je bila močnejša.

TITO, sledili bomo tvoji poti.

Kosmač Klavdija, 8. c

Deževnega jutra 4. maja so cvetovi tulp ostali zaprti, breze so žalostno povešale listje, prek katerih so se stekale dežne kaplje.

TV ekran, sredi filma — potemni, molk, slika tovariša Tita, zla slutnja, ki se uresniči. Jugoslavija se zavije v žalost, molk, črnino. Ugasnilo je ogromno življenje. Prenehalo je biti srce, ki je bilo za cel svet. Ugasnilo je življenje, kot je Marksu, Engelsu, Leninu.

Novica obide svet. Pretočena je prenekačera solza, bol trga srca tistih, ki so ga imeli radi, njega — Tita.

Naslednjega, solznega dne zastave brez vetra visijo na pol droga. Ljubljana se poslavlja od svojega Tita. Kolona vozil se počasi premika po mokrem asfaltu Titove ceste — poslednjič, brez Titovega »Nasvidenje«. Sirene, ki oznanjajo njegovo slovo, onemijo, ko vlak drdrajoč odpelje s perona — v Zagreb, v Beograd — po poslednjem slovo.

Odšel je, toda ostal nam je v srcu, v mislih, on — Tito, naš vzornik, voditelj, maršal.

Tito, zaupali smo ti, ti upaj v nas!
Popovič Marko, 7. a

OPROŠTAJ OD NAJDRAŽEGA DRUGA

Jugoslavijo majko ti izgubi sina, sinovi tvoji izgubili smo oca.

Prestade da kuca srce velikana,
ali ipak će vječno živjeti u nama.

Neumoljiva priroda oduze nam druga,
oduze nam oca, brata i sina.
Najhrabrije srce prestade da kuca,
zato naša srca kucaju za njega.

Nebrojena srca obuzela je tuga,
ne shvačaju da gube najdražeg druga.
Ne priznaju istinu da ga više nema,
jer njegova snaga ostade u nama.

Jožica Vidoš
Polje—Ljubljana

Sami smo. Po vseh dolgih letih Titovega spremstva smo zdaj ostali sami. Precej časa mine, preden iz koledarja iztrgaš zadnji list in zapišeš novo letnico. Na uri se le sekundni kazalec premika hitro.

A zdaj, ko Titovega dotika naše rame ne čutijo več, se nam zdi življenje, ki smo ga preživeli ob Titu, le ena sama, drobna, a neskončna lepa sekunda.

Tito, delavec in človek, iz otroka si naenkrat postal mož. Šel si v boj proti izkoriščanju, trpinčenju, krivici. »Poiščimo novo pot, pot resnice, svobode in ljubezni.« Te misli so te vodile skozi pragozd tlačarstva, laži, krute nečlovečnosti. Tvoj glas je dobival vedno več odmevov, tvoj odmev se je širil povsod. Vztrajali smo, odpirali težke veke in stopili za tabo.

Tito, zaveden komunist in človek, ki se je iz dneva v dan, iz trenutka v trenutek boril za človeka. In za tabo so vstajale množice, rastle so iz teptane zemlje.

Ko se je nad nami začela zgrinjati tema, je nisi hotel videti. Dvignil si roke in trdno zakoralak proti njej. Nobene prikazni nisi hotel videti. Videl si le ljudstvo okoli sebe, ljudstvo, ki je pilo iz tebe in ki si sam pil iz njega.

Ponosni smo stopali po močvirnati poti zla, negotovosti, upov, boja, ki je za seboj puščal razmočene sledi krvi in znoja, iz katerih so kot neporušljiva trdnjava rasle zmage.

Za nami so bodičaste more trpljenja in nečloveških naporov, zalite z vročo krvijo

naših ran, ki jih je naša neomajna volja in zaupanje vase in vate, Tito, sproti celila. Skupaj smo brodili skozi potoke krivic in za seboj puščali plodovito zemljo pravice in ljubezni. Iz tebe, Tito, je rasla nova Jugoslavija. Iz tvojih odprtih žuljev so se dvignile hiše proti nebu svobode. Vsaka opeka nosi tvoje ime. Tako smo mi, tvoj narod, neločljivo povezani s tabo. Vežejo nas trdne vezi skupnega boja in idej. Tako ostajaš, Tito, vedno med nami, pretakaš se po naših žilah. In rdeča kri žubori — Tito je, Tito ostaja! Tito je z nami vedno in mi smo vedno z njim!

N. Golobič, 4. b

Oblaki so temni in dežne kaplje neusmiljeno bičajo asfaltna tla, travnike, gozdove. Kakor da bi hoteli izprati, iztrgati bolečino iz nas, iz cele Zemlje. Zemlja joka. Oblaki jokajo. Umril je tovariš Tito. Izgubili smo človeka, humanista, revolucionarja, ustvarjalca neuvrščenosti, očeta našega sistema. Se zavedate, ljudje, kaj nam je dal? Se zavedate, da je on ustvaril to, kar imamo! Se zavedate, da nam je podaril najdragocenejšo, kar obstaja, kar je kadarkoli obstajalo: svobodo? Lahko se brezskrbno sprehajamo po planinah, po poljih, kjer raste pšenica, gremo prek mostov, ki nas vežejo s prijatelji, brati in povsod, povsod nas obdaja svoboda. Obdaja nas Tito. Tito. Tito vse. Tito naš, Tito. Ni ga več...

Narodu je odvzeto srce. Toda narod ima še nekaj, za kar se bo boril, za kar bo ustvarjal, delal še naprej: spomin in besedo. Tito nam je v neštetih govorih, knjigah in razpravah vcepil v zavest, da se je vedno treba boriti za boljši in humanejši jutri. Ta narodova zavest še živi in v njej živi Tito. Še vedno je naš, še vedno smo njegovi, za vedno. Kdo bi pozabil svojega očeta?

Živeti je treba naprej. Nadaljevati je treba s Titovim bojem, kajti hotel je, da bi bila svoboda povsod, da bi jo lahko zaužil vsak človek na Zemlji. Želel je, da bi v vsakih očeh namesto strahu, groze, lakote, obupa, sovraštva zraslo drevo prijateljstva, da bi vsako drevo obrodilo in bi lahko vsak nemoteno trgal sadove in jih delil z ostalimi.

V svetu je še toliko lačnih! Kdo jim bo pomagal, če ne mi, ki že imamo vse. Na svetu je toliko bolnih! Kdo jih bo ozdravil, če ne mi, ki jih lahko ozdravimo. Od nas

vseh je odvisno, kakšen bo svet v prihodnosti. Mi moramo izbojevati bitko, ki jo je začel tovariš Tito. Izbojevati jo bomo, ker smo njegovi otroci, mi nosimo v sebi del njega, del njegovega srca. Zdaj smo mi Tito.

Naš Tito je iz Jugoslavije ustvaril enega človeka. In ta se dviga visoko pod nebo in kaže svetu, da narodi lahko živijo kot eno, da lahko imajo pred sabo en cilj in da ga je lahko doseči, če je ta cilj human in sprejemljiv za vse. Jugoslavija je eno, čeprav v njej žive različni narodi z različno zgodovino. To kaže svetu, da je moč nastanek še mnogih takih Jugoslavij. Treba se je boriti zanje. Kako se boriti, pa nam je pokazal Tito. Posijalo bo sonce skozi temne oblake in porušilo našo bolečino. Toda ni je sile, ki bi porušila v nas tisto, kar nam je podaril. Ni je sile, ki bi nas zaustavila na poti, ki jo je ustvaril tovariš Tito.

Sonce svobode bo nekoč posijalo na Zemljo. In vse roke, vsi obrzi se bodo dvignili k njemu, vsi mu bodo zapeli hvalnico. Naj živi svoboda, naj živi Tito! Vsi, vsi bomo srečni in srečen bo Tito v naši zavesti. Tito še živi, Tito bo živel še naprej! Vse, kar je napredno, je vedno zmagovalo nad nazadnjaškim. Vedno je tekla kri. In če ne bo mogoče drugače, bomo tudi mi, mi vsi, darovali svoja življenja, da bo v prihodnosti še sijalo sonce in da ga bodo naši potomci uživali.

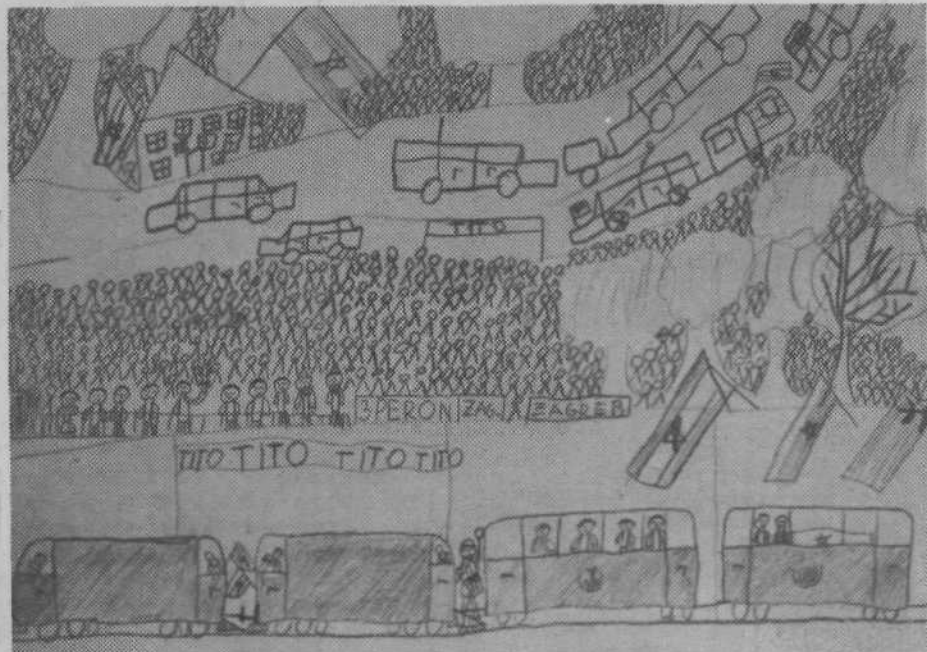
Tanja Kavčič, 4. b

»Zgodovina je postala vdova in človeštvo sirotla!«

Naj s temi besedami znanega državnika začnem razmišljanje o velikanu zgodovine sveta — Josipu Brozu — Titu.

Teško je opisati bolečino, ki se je v teh trenutkih naselila v srcu slehernega Jugoslavana. Teško, kajti pride trenutek in pride čas, ko človek nemo obstane sredi koraka in ko nobena, pa naj si bo še tako presunljiva misel ne more izraziti tistega, kar bi v tistem hipu njegovo srce izpovedalo. Vsi čutimo isto ob izgubi velikega revolucionarja, borca za mir in graditelja nove, samoupravne socialistične Jugoslavije. Od najmlajšega pionirja, pa do najstarejšega borca — vsi ostajamo dolžniki.

V najtežjih trenutkih naše zgodovine je naš Tito pogumno in odločno stopil na čelo upora proti okupatorju, se skozi vsa štiri leta bojev za osvoboditev in novo državo

Tovariš Tito na zadnji poti — Sandi Mrhar, 2. razred osnovne šole

pogumno boril ter s svojimi genialnimi voditeljskimi sposobnostmi in odločitvami begal glave sovražnikov. Ponosen in srečen je bil vsak, ki se je boril pod Titovim vodstvom in je bil Tvoj prijatelj, trepetal je in se bal, kdor Ti je stal nasproti!

Velika je zmaga, ki smo jo izbojevali in še večja pot, ki smo jo po vojni prehodili. Pot Tvojim vodstvom smo iz zaostale, porušene, s krvjo in solzami prežete Jugoslavije napravili srečno, svobodno, neodvisno in napredno državo, katere ime s ponosom izgovarjamo in katere ime pozna ves svet!

Večno ti bomo ostali dolžni, saj si v vsakem trenutku svojega življenja mislil na nas. Nikoli nisi pozabil naroda, ki Ti je stal tesno ob strani. V tujini in doma si zastopal njegove in samo njegove interese. Zato bomo nadaljevali, kjer si končal svoje poslanstvo, saj nam je jasno, da je pot, po kateri hodimo, ena najplemenitejših in bi po njej moralo stopati vse človeštvo, ne pa samo Tvoja, danes v grenko bolečino odeta socialistična federativna republika Jugoslavija.

Neštete so bitke, v katerih si bil zmagovalec. Svojega zadnjega sovražnika si porazil v tolikšni meri, kot to ni uspelo še nikomur! Danes živiš in večno boš živel v našem spominu, v naših srcih, živel boš in o Tebi bo govorila zgodovina, revolucija, ljudje, napredek in mir!

Matjaž Oman

Ugasnilo je tvoje življenje, tovariš Tito, prav tako kakor ugasne kaplja rose na svetu, v jutranjem soncu. Težko je povedati, kaj v tem trenutku čutimo, zato molčimo. Ne misli, da nam je zmanjkalo besed. Ne. Toda nobena beseda, pa naj bo še tako pretehtana in naj bo njen pomen še tako bogat, ne bo izrazil tistega, kar bi ti rada povedala naša srca. Z vsemi besedami, ki bi ti jih radi izrekli, se ti ne bi dovolj zahvalili za to, kar si nam dal — za svobodo, samoupravno, socialistično Jugoslavijo, za čudovito mladost in ljubezen, ki si nam jo izražal na vsakem koraku in ki jo je bilo čutiti v vsaki tvoji besedi in dejanju. Tvoja smrt je nenadomestljiva izguba za vse jugoslovanske narode in narodnosti, za vse male in zatirane ljudi sveta. Ti si jim z začetki nevrščensosti pokazal življenje. Doma si bil povsod, vendar so tvoje korenine globoko v domači zemlji. Že zelo mlad si se začel boriti za pravice proletariata, sodeloval si v mnogih stvarkah, trpinčili so te in zapirali, vendar te vse to ni odmaknilo s poti, po kateri si renil in po kateri je s teboj krenil tvoj narod — vse človeštvo. V začetku svetovne vojne si obnovil komunistično partijo in jo pripravil za revolucijo, z njeno pomočjo si zasnoval narodnoosvobodilni boj, popeljal si narode in narodnosti Jugoslavije v zmago, uprl si se dolгим rokam Informbiroja, ki je grabil po Jugoslaviji in se mu odločno zaperstavljal ter tako odprl pot novemu samoupravnemu socializmu in postal pobudnik nevrščenskih.

POPRAVEK

V prejšnji številki naše priloge se nam je na 1. strani vrnila napaka. Prav je seveda: 35 let osvoboditve...

Na 8. strani priloge pa je pravilni konec podpisa pod sliko: tretji z desne.

Za neljubo pomoto se opravičujeta tiskarna Ljudske pravice in komisija za umetniški delo 25. MAJ pri uredniškem delu naše skupnosti.

MARJAN PENCA: Brigadirski HO-RUK

Človek ni na tem svetu zato, da bi bil srečen, tudi ne zato, da bi bil zgolj pošten, temveč zato, da uresniči velike stvari za človeštvo, da postane plemenit in preraste nizkotnost, v kateri živi večina ljudi.

In ti si naredil za človeštvo ogromne stvari. Ni ga človeka, ki bi te lahko nasledil, kajti bil si velikani med velikani, najplemenitejši med plemenitimi — ČLOVEK nad vsemi ljudmi.

Umrli si in hkrati zaživel v srcu vseh tvojih ljudi iz tvoje Jugoslavije, tvojih ljudi iz tvojega srca.

Čudovito se je počutili enakopravnega v socialistični federativni Jugoslaviji in samo tvoja pot nam je to omogočila. Tvoje delo in tvoja začrtana pot nam bosta kazali prihodnosti in nadaljevanje tvojega dela bo tebi in nam najlepši spomenik.

Tovariš Mitja Ribičič je dejal, da imamo tvojo dediščino, tvoj ugled in slavo, z njimi pa je nerazdružno povezano ime Jugoslavije.

Povsod tišina, kot da smo s teboj umrli mi, kot da so nam ob tvoji smrti prenehala biti srca. Velika bolečina, ki je lahko le nema, je v nas. Dež, kot velika solza pada z neba in se meša s solzami milijonov in milijonov mladih, toda ponosnih, da smo imeli v svojih vrstah Tita, ponosnih, da smo živeeli v tvojem času, ponosnih, da lahko nadaljujemo tam, kjer si ti nehal. Hvala ti.

Darja Mausar, 4. b

Prenehalo je bitje veliko srce. Umrli je naš Tito. Štiri besede, štiri udarci. Težka bol in globoka žalost je pretresla delavski razred, narode in narodnosti naše domovine, vsakega našega človeka, vojaka, delavca, vojnega tovariša, kmeta, intelektualca, pionirja in mladince, dekline in mater.

Najbrž ni državnika, ki bi s svojim delom prislužil toliko časti in hvale v svoji domovini in tudi po svetu. Mnogi ga imenujejo kar častni občan sveta.

Dragi tovariš Tito!

Ko smo zvedeli za tvojo smrt, smo otrpili. Zastal nam je dih, naše dlani so postale vlažne, naša srca so postala žalostna, v nas se je našelila bolečina in velika rana, ki je nihče ne bo mogel pozdraviti. Čeprav nam je zelo hudo, ko smo zgubili tebe, naš ljubljeni tovariš, ti obljubljam, da bomo nadaljevali pot, po kateri si ti toliko let odločno in trdno stopal. To je pot, ki nas bo peljala v lepšo in boljšo prihodnost, za katero si se ti boril vse svoje življenje. Ni

nas sram priznati, da so se nam ovlažile oči, ko smo zvedeli za tvojo smrt. Jokali smo in še bomo jokali, kajti zavedamo se, kaj in koga smo izgubili. Bil si velik človek, ki se ne rodi vsak dan. Ostal boš z nami, v naših srcih bo ostala tvoja podoba. Ne, tovariš Tito, nikdar te ne bomo pozabili!

Nena Pavlin, 4. b

Kako otožna je pomlad! In kako žalosten je lahko maj! Maj — mesec maldosti, mesec, ko se rodi znova vse tisto, kar je že davno minilo.

Kako pust, siv in turoben je bil dan, ko si za vedno odšel od nas! Odšel in čeprav vem, da te ne bo nikoli več, si pustil v meni, v ljudeh, v vsakem posamezniku toliko lepega, da te ne bomo nikoli pozabili. Pustil si sled, ki je nikoli, nihče ne bo mogel izbrisati.

Deževalo je. Morda ravno zato, da so se solze nas vseh pomešale z dežnimi kapljami in padale na zemljo, ki si jo ti tako ljubil. In naučil si nas, da jo ljubimo tudi mi, da jo spoštujemo!

Spominjam se. Sedela sem na topli pečini z odprtimi očmi poslušala dedka, ki je pripovedoval o vojni, smrti, bolečini, tebi. O tebi, Tito! O borbi, ki si jo vodil in o borbi, kjer so te spremljali vsi ljudje, ki so ljubili zemljo, ljubili kruh! Pripovedoval je o sreči, ki je zajela tebe in vse ljudi, ko je prišla svoboda. Ti pa nisi odnehal. Boril si se še naprej. Iz ruševin naše domovine, si kot čarovnik z drobno palčko v roki ustvarjal, delal in gradil. Gradil svet, ki ga danes ljubimo vsi, ki ga spoštujemo.

Pripovedoval je o tem, da nikoli nihče ni podvomil vate, da so ti zaupali vsi, tudi preprosti ljudje. Zdaj ko si bil bolan, ko smo spremljali tvoj boj za življenje, smo bili vsak hip s teboj. Misli vsega sveta so spremljale želje, da se vrneš, da spet slišimo tvoj topli glas.

Ko smo te pospremili na zadnjo pot, smo verjeli vse tisto, v kar si nekoč verjel ti. Srca so molče govorila — Tito hvala ti! Hvala za vse, kar si nam dal, hvala za pravo pot, ki si nam jo pokazal.

Zupančič Karmen, 3. b

To številko so pripravili mladi člani komisije za umetniško prilogo pri uredniškem odboru Naše skupnosti, odgovarja Ivo Gajič.